

Prijs : In België, 5 Frs — In Nederland, 25 Cts

ZESDE JAARGANG

KUIFJE

20

LIJFBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

Rüe des
ons Enfans

Hassan en Kaddoer op speurtocht...

(ZIE BLZ. 7)

De Sigaarkens

De moeder van een vriend vertelde me dat ze onlangs het bezoek gekregen had van een oud manneke, dat haar een omslag met briefpapier wou verkopen. Toen ze het papier bekeek bleek het van minderwaardige kwaliteit te zijn en ze vond het jammer het te kopen. Toen dacht ze eraan dat er nog ergens een doosje met drie sigaarkens lag, die haar echtgenoot niet graag rookte. Ze haalde het doosje en gaf het aan het manneke dat haar al verteld had, dat hij zich nog te fit voelde om in een « oud pekenshuis » zijn intrek te nemen, maar voor het beleden toch ook niets voelde. « Ik vraag geen aalmoezen, ik wil nog een beetje commerce doen », verklaarde de doolaard.

— Je had zijn gezicht moeten zien, toen ik hem de drie sigaarkens gaf, zei de moeder, hij kon zijn eigen ogen niet geloven. Drie sigaarkens !

— 't Is jaren geleden dat ik nog sigaarkens gerookt heb, verzekerde de « commerçant » en hij vroeg de toelating er dadelijk eentje op te steken, toelating die hem graag gegeven werd. Toen hij een paar trekjes gedaan had, zei hij :

— 't Zijn toch zo'n goeie, madame !...

— 'k Ben er van overtuigd, zei de moeder van mijn vriend, dat een fijnproever aan een echte Havana niet meer genot kan beleven.

Het manneke bood toen spontaan een van zijn omslagen aan in ruil voor die geurige sigaarkens. Dit voorstel werd vriendelijk afgewezen en toen nam het oudje wel driemaal zijn mutsje af, steeds weer herhalend : « Merci, Madame... Merci, Madame...

— Ware ik niet toevallig op het idee gekomen die sigaarkens, waar mijn man niet van hield, aan die sympathieke oude « commerçant » te geven, ze waren misschien in de kachel terecht gekomen...

Met kleinigheden waaraan men geen waarde meer hecht, kan men steeds minder bedeelden gelukkiger maken, dan welstellende mensen met een prachtig geschenk !

Kuifje

ONZE BRIEVENBUS

Harry van Leeuwen, Eindhoven. — Oorspronkelijk verstond men onder « pralines » alleen gebrande amandelen. De kok van de Franse fijnproever, marquis du Blessis-Praslin, een tijdgenoot van Lodewijk XIV, kon deze amandelen met zoveel kunst bereiden en opdienen, dat het in alle hoge kringen bekend werd en men aan deze lekkernij de naam van de markies gaf. Pas veel later kwamen de chocolade- en andere fantasietjes.

L. Lefebre, Zelzate. — In jou streek zijn de Kuifjesleden nog niet talrijk. Indien je wilt, kunnen we wel eens een oproep in ons blad laten verschijnen, opdat al de vrienden uit de omtrek met je in verbinding zouden treden. Wat dacht je over de Wapenspreuken ? Iedereen had zijn beste pennetje gescherpt, niet ? Dank voor de humoristische tekeningen !

Edward Hellemans, Lier. — Dank voor je foto. Nu kennen we elkaar, dat is veel prettiger. De boekenwurmen zijn in onze grote familie talrijk en dat is lang niet zo kwaad, vermits men door de lectuur veel kan leren. Vergeet echter niet op tijd in de zon te lopen ! Beste groeten.

Luc Schouterden, Maaseik. — Hartelijk welkom in de grote familie ! Eigenlijk vind ik het mooi dat je geen snoeper bent, maar er is de confituur met de Kuifje's bons en nog vele andere producten. Ik wed er voor dat, wanneer je je moeder eens vriendelijk aanspreekt, ook aan het nodige aantal bons voor de afdrukplaatjes zult geraken. Met een stevige handdruk.

Karel Richard, Leuven. — Je lidkaart zul je zeker reeds ontvangen hebben. Zul je nu in 't vervolg ook meedoen aan onze rubrieken « Jullie krijgen het woord ! » en steeds trachten de geheime boodschappen op te lossen ?

Leo Sevemans, Hamme. — Jij bent dus de goeie vriend van Luc Schouterden ? Hartelijk welkom. Doen jullie de volgende keer mee aan onze wedstrijd « Jullie krijgen het woord » ? Ik reken er vast op.

Robert Geirnaert, Oostakker. — Dat was het eerste briefje dat ik van je ontving. Ik hoop dat er spoedig een lang epistel volgt om elkaar beter te leren kennen. Beste groeten.

Erik Vermeire, Roeselare. — « Kuifje verovert de wereld ! » schrijf je me. Wel, als jij met deze wekroep niet heel je buurt lezer van ons blad maakt, snap ik er niets meer van. In de Rodenbachstede moeten er toch nog jonge, geestdriftige jongens wonen die de goede lectuur willen helpen verspreiden. Voor wanneer mag ik er een lange lijst nieuwe lezers en leden verwachten ?

KUIFJE (weekblad). *Redaktie, Publiciteit :* Lombardstraat, 24, Brussel. — *Uitgever-Directeur :* Raymond Leblanc. — *Drukkerij :* C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel.

DE AVONTUREN VAN WALTER EN HET AJAX-PAARDJE

Walter trekt zijn mes en werpt zich op de wolf...

... die dat niet zonder meer laat begaan.

Walter steekt echter de wolf recht in 't hart...

... en hij is morsdood.

(Wordt voortgezet.)

Sterke Jan

DOOR BOB DE MOOR

Sterke Jan staat op de kantelen en geeft zijn orders. Geert, een knecht van de heer van Kessel, heeft de vrijbuiters op de hoogte gebracht en kreeg van hen de opdracht de ridder te doden. Geert stoot Jan in de diepte.

Schelm ! Heer Jan is zeker te pletter gestort !... Héee !

Hola, help me eens uit m'n netelige positie !

Heer, je bent dus niet...

Ik kon me nog net aan de muurrand vastgrijpen !

Weldra staat Jan binnen de wallen.

Hier is de man die u van de kantelen stootte. We zullen hem een flinke afstraffing geven.

Neen, laat dat ! De sukkelaar deed het niet met opzet.

Niet met opzet !... Ik zal je later wel krijgen...

Kun je niet uit je ogen kijken, Geert ?

O, heer, vergeef me !

Ridder Jan, hou even op met zwoegen en maak kennis met m'n dochter.

Ik verzeker u, edele jonkvrouw, dat die struikrovers nooit een voet op het binnenplein van de burcht zullen zetten !

U spreekt wel stout, ridder Jan, maar m'n vader en ik hebben vertrouwen in u.

De avond valt en nog steeds heeft Geert geens kans gehad de ridder uit de weg te ruimen...

Oef ! Wat moet ik doen ? Er resten me nog slechts enkele uren om m'n belofte te volbrengen...

Enkele uren later... In het bos rondom het kasteel rijzen forse gedaanten uit de struiken op...

De bedelridder zal goed en wel dood zijn, dus hebben we niets te vrezen.

Mannen, zodra ik het teken geef, bestormen we huilend en tierend de burcht. Zijn de stormladders klaar ? Opgelet !

Op het afgesproken teken stormen de vrijbuiters naar het slot...

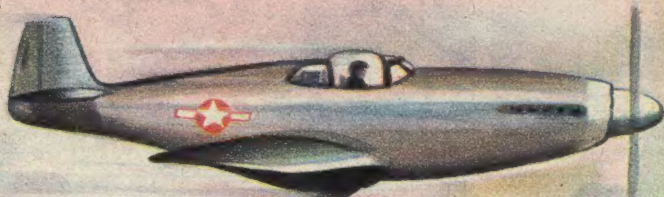
(Wordt voortgezet.)

EEN WEDLOOP MET DE ZON

VROEGER AANKOMEN DAN JE VERTROKKEN BENT!

INDIEN men je de vraag zou stellen welk type van vliegtuig in de kortste tijd over de Noord-Atlantische Oceaan is gevlogen, wat zou je antwoorden? Ik denk dat je het niet juist zou weten maar met overtuiging zou antwoorden : « Een reactievliegtuig ! »

En... het is mis! Het is inderdaad zo, dat de Atlantische Oceaan in de richting Amerika-Europa, sedert Januari van dit jaar in recordtempo werd overvlogen door de oude « Mustang F.51 » van kapitein Charles Blair. Met zijn « Mustang », die tien jaar oud is, het model werd inderdaad in het begin van de oorlog gecreeërd, hield Blair een snelheid van 700 km. per uur aan. Dit resultaat is des te schitterender als men bedenkt dat de « Mustang » een stoestel van het klassiek type is, slechts één motor heeft, en gekocht werd op de « ouwe markt » of de grote verkoophallen waar alle materiaal wordt tentoongesteld en verkocht, dat Amerika te oud vindt en wil kwijt geraken. We moeten hieraan toevoegen, dat kapitein Blair van uiterst gunstige weersomstandigheden profiteerde. Hij kon van bij zijn vertrek een hoogte van 10.000 meter nemen, wat voordelig is, daar men dan boven de wolken vliegt. Stormachtige winden uit het Oosten wakkerden de snelheid nog aan. Daarentegen moest hij zich gedurende heel de tocht laten leiden door radioposten met hoge frequentie die ook op de schepen gebruikt worden. In minder dan acht uur bereikte Blair zijn doel.

IN VIER UUR 42 MINUTEN!

Dat een oud karkas een snelheid van 700 km. per uur kan behalen, stak natuurlijk de ogen uit van de spiksplinternieuwe toestellen.. Drie weken na de recordvlucht van Blair, op 22 Februari 1951, stak de tweemotorige Engelse « Camberra » de Noord-Atlantische Oceaan over in 4 uur en 42 minuten. De « Camberra » vloog echter maar van Noord-Ierland naar Newfoundland. Indien hij van New-York naar Londen zou gevlogen zijn, dit zijn 1.800 km. meer, zou zijn gemiddelde snelheid ook 700 km. per uur zijn geweest, net zoals die van de oude Mustang.

De tweemotorige « Camberra » had gedurende heel de vlucht af te rekenen met een geweldige sterke wind die bijwijlen een snelheid van 130 km. per uur bereikte. Dat de « Camberra » hierdoor vertraging opliep, staat buiten kijf.

Met dezelfde weersomstandigheden als de « Mustang F.51 » zou de « Camberra » de afstand Newfoundland-Ierland kunnen afleggen in 3 uur en 50 minuten.

VROEGER AANKOMEN DAN JE VETROKKEN BENT!

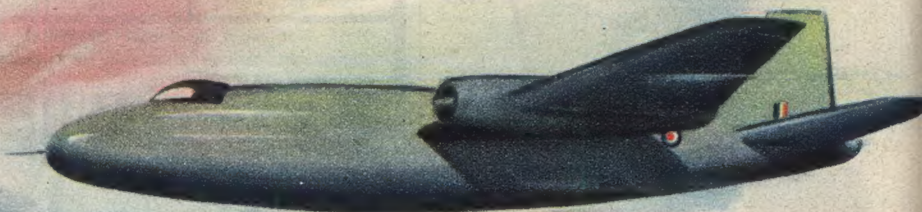
Waarom zouden we geen papier en potlood nemen en onze fantasie vrije teugel laten? Indien de « Camberra » dezelfde wind in de rug had gekregen als de « Mustang », zou hij om de wereld (ter hoogte van de Evenaar) kunnen vliegen in 44 uren!

Hiermee zijn we dan de toekomstdromen van Jules Verne, die het zijn held in 80 dagen liet doen, ver voorbij gestreefd.

Je weet dat de tijd, over heel de aarde, niet overal dezelfde is. Wanneer het bij ons (Greenwich-tijd) middag is, slaat de klok op de Empire State Building acht uur in de morgen. Het ligt dus voor de hand dat men in de toekomst met een reactievliegtuig zal kunnen aankomen vóór men vertrokken is, of duidelijker gezegd : men vertrekt op het vliegveld Le Bourget op het middaguur en stapt te New-York uit om 11.55 uur of vijf minuten vóór het vertrekuur!

De reis zou dan zo snel gaan dat de zon, gedurende heel de tijd van de reis, als 't ware zou stil staan boven het toestel.

Onmogelijk? Neen, want alles laat voorzien dat we over vijf, of laat ons zeggen tien jaar, zo ver zijn. Jules Verne of H.-G. Wells hebben dit nog niet kunnen voorspellen. Van al de romans van deze twee schrijvers werd alleen « De oorlog in het Heelal » (een verhaal dat nog in ons blad gepubliceerd werd), van H.-G. Wells niet gerealiseerd en daar kunnen we alleen maar dankbaar om zijn. Dat men ons ooit van Mars zal bestoken hoeven we niet te vrezen, daar er op deze planeet tot dusver geen leven mogelijk is.

Interesseert het jullie te weten, dat Capt. E.-M. Donalson, een Engelsman, met een « Gloster-Meteor » (een reactievliegtuig) reeds op 7 September 1946, te Sussex een snelheid behaalde van 990.235 km. per uur?

Dat de schroef van het vliegtuigtype van 1951 vijf maal vlugger draait dan deze van een vliegtuig van 1945?

Dat een « V.2 », zoals ze thans in de U.S.A. gebouwd wordt, zonder punt, gevuld met 20.000 liter brandstof, 5.000 kg. weegt en men met een kurkentrekker doorheen het omhulsel kan boren? Ze worden gebruikt voor wetenschappelijke waarnemingen.

De GIEREN der ZEE

Mark en Denis werden door de Zwarte Gieren, een organisatie van boosdoeners, gevangen genomen. In de hut, waarin ze opgesloten werden, maken ze kennis met een Ridder van het Geluk, vijand van de Zwarte Gieren...

INTUSSEN IS DE DUIKBOOT IN DE BAAI BINNENGELOPEN. EEN SLOEP WORDT UITGEZET EN MARK, DENIS EN HUN DRIE ONGELUKKIGE LOTGENOTEN MOETEN ER IN PLAATS NEMEN. TWEE « GIEREN » BESTUREN DE SLOEP...

Op dit ogenblik flitsen lichtbundels over het water en een regen kogels onthaalt de sloep...

Verschrikt kijken de « Gieren » op en Jan maakt van hun onoplettendheid gebruik om de jongens over boord te duwen...

De Egyptische politie is niet minder verbaasd dan de bemanning van de duikboot...

Van op de kust mitrailleren de Egyptische douanebambten de duikboot zo veel ze kunnen. De terugstoot laat niet op zich wachten, want...

... dichtbij de politiejacht duikt een tweede geheimzinnige onderzeeër op...

Jan heeft de koord, waarmee zijn handen gebonden waren, stuk getrokken en haalt onze vrienden in.

Aan boord van de eerste duikboot...

(Wordt voortgezet.)

De avonturen van DZIDZIRI

ONUITGEGEVEN ROMAN DOOR FRANCIS DIDELOT

GEILLUSTREERD DOOR ALBERT WEINBERG

De Normandie des Airs is neergestort in het hart van Afrika. Dzidziri, die de reis als verstekeling meemaakte, bracht het er levend af. Hij wordt achtervolgd door de Zonen van de Krokodil en gered door een chimpansee. Hij ontmoet een blanke jager...

ALLEEN

De ochtendstond fonkelde door de équatoriale hemel en zon rees als een enorme vuurbol die het woud purper kleurde. Dzidziri ontwaakte en keek verrast om zich heen. Waar was hij ? Had hij gedroomd ? Neen, hij herinnerde zich z'n gevangenschap bij Moehoe, de chimpansee en het kamp van de blanke jager...

Plotseling zag hij heel de tragische scène weer voor zich : Moehoe, die zich in haar volle lengte oprichtte en naar de jager stapte. Uit een van de hutten viel een schijn die het tableau angstwekkend belichtte. De jager stond daar onbewapend en de reusachtige chimpansee wierp zich op hem. De schreeuw van Dzidziri om de jager te verwittigen en dan het gevecht tussen het dier en zijn menselijke tegenstrever...

En zie, die morgen werd Dzidziri wakker in een zuivere hut die de begeleiders van de blanke ontdekkingsreiziger in het hart van het woud hadden opgericht. Dzi ontdekte een tafel, vouwstoelen en een brandende lamp die een flauwe schijn wierp in de rijzende dag. Geweren hingen in een rek en hijzelf zat op een kampbed.

— Hela ! Is daar iemand ?

Dzidziri spitste de oren, maar kreeg geen antwoord. In de diepe stilte die er overal hing hoorde men alleen de geluiden eigen aan de brousse in het vroege morgenuur. Daar was het gekoer van tortelduiven, de kreet van vogels en het gekrijs van een paar apen.

— Mijnheer ! herhaalde Dzi, doch zonder sukses.

Hij stond op en krabde heftig in zijn rode haarbos, een klassiek gebaar wanneer men met iets fel verveeld zit, en geeuwde met ver open mond, zodat hij dreigde zijn kaakbeen te ontwrichten.

— Hé, eèn spiegel ! Hij wierp er een vluchtige blik in en mompelde :

— Hoe is 't mogelijk ? Ben ik dat, met zo'n vuil gezicht, verwarde haren en gescheurde klederen ?

— Indien ik zo in de métro verscheen, zouden ze mij in minder dan geen tijd bij de kraag vatten !... En wat zou oom Amable er me van langs geven...

Dzidziri geeuwde nogmaals :

— 'k Heb honger als een wolf... Hééé, is daar niemand ? Tot daar toe...

Op de tafel stond een doos koekjes, hij opende ze en knauwde er een, twee drie... Wat een heerlijkheid ! Eindelijk degelijk voedsel.

— Die bananen en wortels van moeder Moehoe begonnen me de keel uit te hangen ! Waar mag Moehoe zijn ?... Ze is er zeker moeten vandoor gaan...

Dzidziri slenterde tot op de drempel van de barak en bleef daar roerloos staan. Nergens een spoor van een menselijk wezen. Niets. Alles was hopeloos leeg. Maagkrampen hebben is niet gezellig, dat zal iedereen toegeven. Dzidziri wou nog liever in handen van de Zonen van de Leeuw vallen... en zelfs een ontmoeting met de Bama-Fantoes !

Sophie die hij vergat... En Yves... Zijn eed om hen te bevrijden.

— Alle gekheid op een stokje er is hier waarachtig niemand !

De woorden bleven in zijn keel. Daar, wat was dat ? Wat betekenen die bruine vlekken ? En waarom is het gras hier vertrapt ? De jongen deed een stap voorwaarts, boog zich en onderzocht de sporen. Hij ontdekte het brede spoor van een leeuw. Geen twijfel mogelijk, het kleine kamp ontving het bezoek van Simba... van Simba in hoogsteigen persoon. De leeuw had gebruik gemaakt van de nacht om in de omgeving van het kamp te zwerven. Maar, wat heeft hij meegesleurd om die struiken derwijze te breken ?

— M'n kleine Dzi, bega geen domheden ! Dapper, maar niet roekeloos, hé !... En doe me het plezier een van de geweren, die de brave jager achterliet, te nemen... Zou je het kunnen gebruik ? Vooruit ! Heeft oom Amable je niet enkele goeie lessen gegeven ? Je hebt hem toch vergezeld naar het schietkraam en het er lang niet zo kwaad afgebracht...

En al pratend, gelijk het z'n gewoonte was, had Dzidziri een geweer gekozen, het geladen en het mechanisme aan alle zijden bekeken.

— Een doelwit, daar dat lege blikje...

Een schot knalde en een zwerm grote vogels klapwiekte over de struiken. Enkelen krijsten van woede.

— Het loont beslist de moeite dat van nabij te bekijken...

Hij deed het en meteen werd het hem duidelijk. Tijdens de afgelopen nacht was de jager, door Moehoe erg toegetakeld, zieltogend voor z'n hut blijven liggen, terwijl Dzidziri uitgeput door vermoeienis en emotie in een half bewusteloze en verkwikkende slaap was gevallen.

Toen was er een leeuw, misschien meer dan een, gekomen. Zij hadden de ongelukkige gedood en meegesleept tussen de struiken. Nu deden de roofvogels hun best de laatste overblijfselen van de blanke jager te doen verdwijnen.

Ontdaan en geschokt kwam Dzidziri terug naar het kamp. Hij voelde een onbedwingbare lust te braken, dit akelig toneel had hem helemaal door elkaar geschud. Maar neen, hij zou niet toegeven aan dit gevoel. Hij moest eerst en vooral overleggen wat er hem toe doen stond... of neen, iets eetbaars zoeken was nog belangrijker. Een hele reeks conserven stonden in de hut, hij had slechts uit te kiezen.

— Pastei... pastei... pastei. Hemel, die kerel was verlekkerd op pastei. Haha, hutsepot ! Dat is prachtig ! Tante Gabrielle wou dit nooit bereiden onder voorwendsel dat ze hem niet lustte...

De jongen legde buiten een vuur aan, verwarmde de doos en verorberde daarna nog een smeerkaas en jam als dessert. Voldaan zuchtte hij :

— Ditmaal, Dzi, heb je je goed uit de slag getrokken. Wat jammer dat moeder Moehoe niet hier is. Ik had haar zo graag van m'n hutsepot laten proeven...

Verzadigd maakte Dzidziri een inspectietocht door het kamp. Eerst kwamen de kooien aan de beurt waarin de jager de dieren had opgesloten die hij buitgemaakt had. Ze knorden en gromden woedend. Er waren apen, een panter, een jonge leeuw en grote vogels, waaronder hij een maraboet opmerkte, een paar antilopen en in een gesloten doos een reusachtige python.

— Ha, zei Dzidziri, dat is de kooi waarin Castor en Pollux gevangen zaten. Wat is er van hen geworden ?

Voor de kooi waarvan Moehoe de tralies afgerukt had, bleef de jongen roerloos staan. Eensklaps was zijn besluit genomen; hij zou die dieren verlossen. Hij greep een bijl, brak de grendels met enkele harde slagen, deed de sloten springen en repte zich dan de brousse in. De gevangenen kwamen buiten. De apen sprongen in de takken, de vogels strekten hun vleugels uit en het wild was reeds in het struikgewas verdwenen. Langzaam rekte ook de python haar lijf en kroop de vrijheid tegemoet.

Dzi voelde zich geweldig opgelucht. Nooit had hij de aanblik van opgesloten dieren kunnen verdragen, veel minder nog kon hij het aanzien dat de mens de dieren afbeulde, aanvuurde met zweepslagen en bedreigde met een drietand. Wat zou hij nu verder doen ? Hij was meester van het kamp. De dragers van de jager hadden zonder twijfel de benen genomen en zouden zich niet meer laten zien; maar dat hielp hem niet in het minst vooruit. Om hem heen strekte zich het woud uit met al zijn vijandigheid en gevaren. Hoe eruit geraken en waareen zich wenden ?

Zonder geestdrift wandelde hij rond, telde de kisten en het reisgoed van de man die door Moehoe was neergeveld en door de leeuwen opgepeuzeld. Maar... maar, wat is dat ?... Benzinekruiken...

— En ze zijn vol, m'n beste ! Wie van benzine spreekt, denkt aan een auto. Zou er hier bij toeval ?...

Koortsachtig zocht hij verder en vond twee wagens, die op enkele meters afstand verborgen waren, zodat Dzi ze niet dadelijk had kunnen opmerken.

— En het zijn jeeps ! Een amphibiewagen zelfs ! Dzi, geef je je wel rekenschap van de waarde van deze vondst ? Ik geloof dat we nu wat zullen beleven !

Dzidziri ging aan het wiel zitten, beproefde de stuurknuppel en drukte op de knopjes. Het was meer dan hij ooit gedroomd had ! In het geheim had hij leren sturen. Natuurlijk had hij geen rijvergunning, maar zo'n ding had toch geen belang in de wildernis !

Eensklaps bleef de jongen als aan de grond genageld staan. Een luide kreet had de stilte verscheurd. Een kreet die niets menselijks had, het was het gehuil van een wezen in doodsangst. Voor Dzidziri leed het geen twijfel dat geen dier aldus geschreeuwd had...

(Wordt voortgezet.)

De gevangenen sprongen buiten...

VOLGENDE WEEK :

DE TWEE VRIENDEN

SOLDATEN VAN NAPOLEON

TEKST EN TEKENINGEN door JACQUES LAUDY

Hassan en Kaddoer staan met samengetrokken lippen voor de keizer en kunnen geen woord uitbrengen. Napoleon is natuurlijk woedend en stuurt hen buiten...

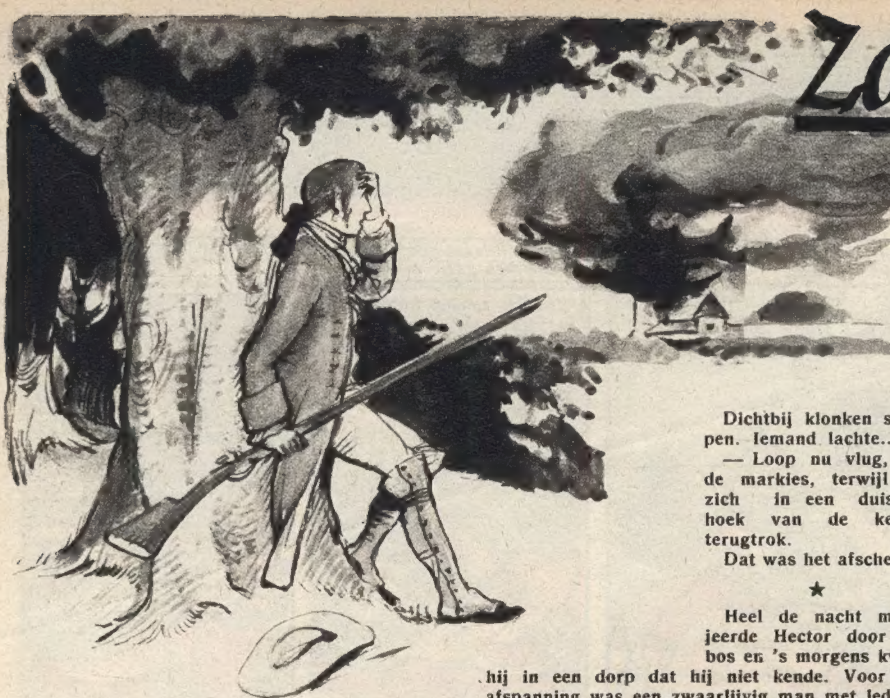

(Wordt voortgezet.)

Zouden ze elkaar

Dichtbij klonken stappen. Iemand lachte...

— Loop nu vlug, zei de markies, terwijl hij zich in een duistere hoek van de kelder terugtrok.

Dat was het afscheid...

★

Heel de nacht marsjeerde Hector door het bos en 's morgens kwam hij in een dorp dat hij niet kende. Voor een afspanning was een zwaarlijvig man met lederen hoed een dronkaard de les aan 't spellen. De deuren van de stal stonden wagenwijd open en men zag de paarden stampvoeten en met energieke bewegingen de vliegen afschudden. Een van hen had het halster afgeworpen en sprong vierklauwens de straat op.

HET kasteel van Lambussac stond in lichtelaaie en de Sansculotten omsingelden de toren en het hoofdgebouw, zodat niemand hulp kon bieden. Vol schrik en afkeer stond Hector de Formiaux naar het schouwspel te kijken. De hovenier had hem verteld dat zijn vader, markies de Formiaux, aangehouden en naar het dorp gevoerd was. Hier kampeerde de nationale garde, die uit Limoges gekomen was. Een deel van het huispersoneel van de markies was gevlucht, een ander deel had zich bij de opstandelingen aangesloten.

Op de 21e juni van het jaar 1793 was Hector de Formiaux 's morgens vroeg op jacht getrokken. Op dit ogenblik behoorde hij nog tot de bevoorrechten van deze wereld; hij had een rijke familie, een kasteel, uitgestrekte landerijen en bossen en 's avonds, toen hij terugkeerde, bezat hij niets meer. Zo arm als een schooier was hij en opgejaagd als een stuk wild.

Toen de brand in het kasteel gedoofd was, en de nacht z'n veilige mantel over de vluchtelingen wierp, sloop Hector voorzichtig naar de hoeven waar de Jacobijnen feest vierden...

In de hoofdstraat van Lambussac was er geen levende ziel meer. Alleen op de drempel van het gemeentehuis zat nog een soldaat. Hij had zijn muts over het gezicht getrokken en sliep als een das. Hector liep om het gebouw heen en ontdekte een onbeweeglijke schaduw achter een van de getraliede keldergaten.

Het was de markies die men daar had opgesloten. Hector ging dicht bij de tralies staan en haastig wisselden vader en zoon enkele woorden waarvan hun leven afhing.

— Vlucht uit dit land, zei de markies. Ik weet niet wat er mij te wachten staat, maar ik zou graag hebben, dat jij ten minste veilig was !

— Ja, het is goed, maar...

— Er valt niets te maren. Hier, dat is alles wat ik kon redden : een zijden gordel met tien louis d'or. Neem ze aan en vlucht !

— Wanneer zal ik je weerzien, vader ?

— Dat weet God alleen. Ik verwacht me aan het ergste, maar luister : indien we nog leven en vrij zijn, komen we over één jaar, dag op dag, naar Parijs en wandelen, tussen 8 en 9 uur 's avonds, voor het portaal van de Notre-Dame heen en weer.

— Dat is je schuld, dronkelap ! schreeuwde de dikke man en zwaaide daarbij heftig met de armen.

Hector liep naar het paard, dreef het in een hoek, greep het bij de toom en wipte ondanks alle zotte sprongen van het dier, in het zadel. Meteen werd het paard kalm en Hector kon het naar de afspanning leiden. De dikke ontving hem heel hartelijk. Het bleek dat deze in dienst stond van een republikeins commissaris die zich van Bordeaux naar Italië begaf om staatspapieren over te brengen. Hector vroeg of hij de dronkaard niet mocht vervangen ? Het was een plotse ingeving en het voorstel bleek in goede aarde te vallen. Hij had immers bewezen dat hij van paarden iets afwist !

Toen de commissaris verscheen, stond de koets kant en klaar; de koetsier zat op de bok en de knecht op het eerste paard. Zonder nog woorden te verspillen, werd de weg naar Auvergne ingeslagen. In die tijd was het reizen heel gevaarlijk, daar er over alle wegen roverbenden zwierven. Ook de koets van de commissaris werd tot staan gebracht, maar hij had slechts zijn driekleurige sjaal te tonen opdat de pistolen zouden opgeborgen worden en de rovers zich diep buigend terugtrokken. De rovers waren republikeinen !

Hector de Formiaux noemde zich Davidet en om zeker geen argwaan te wekken, stotterde hij. Op zekere dag hielden ze 's avonds voor een afspanning stil en de waard, die hen tegemoet liep, was niemand minder dan een vroegere kok van het kasteel van Lambussac. De waard stapte recht naar de vermeende knecht en vroeg wantrouwig :

— Ben jij niet van Limousin ?

— Ikkk b-e-e-e-nnn afko-o-omstig van van van Bour-bour-gogne, hakkelde Hector en wiegde daarbij het lichaam van links naar rechts, zoals het misschien een boer op het toneel zou doen.

De herbergier aarzelde een ogenblik en draaide zich dan om. Hector heeft nooit geweten of de oude kok hem al dan niet herkend had.

Drie dagen later staken ze de Rhône over te Valence. Heel de stad was aangestoken door een dolle feestroes.

— Hé, moederke, riep de koetsier, tot een oude vrouw die lachend voorbijliep. Wat wordt er hier gevierd ?

— We hebben onze aristocraten de hals over gesneden ! riep ze vrolijk terug.

Hector dacht aan zijn vader en zijn hart kromp ineen.

Gelukkig had de commissaris haast en de volgende dag werd de stad reeds vroeg verlaten. In Grenôble wachtte het nieuws dat ze hun weg moesten wijzigen. In plaats van over de Grand Saint-Bernard te rijden, zouden ze de weg langsheen de Alpen nemen. De hellingen waren hier zo steil, dat meester en knecht aan de koets moesten duwen en de commissaris vloekte dat het kraakte... wat zeker in tegenspraak was met zijn zijden kousen en kanten kraag !

— Pa-a-a-a-ss op bij het daaa-a-alen, schreeuwde onze vriend Davidet.

— Die idioot heeft gelijk ! riep de koetsier.

Niet lang nadien vloog de koets in galop doorheen een troep wolven. Ze hadden zich juist te goed gedaan aan een paar schapen en vielen daarom de paarden niet aan.

Hector klakte een paar keer links en rechts met de zweep en het gevaar was geweken. Eens aan de kust van de Middellandse Zee had Hector genoeg van dit stieltje en, alhoewel hij nog geen loon getrokken had, nam hij de benen.

Voor drie louis d'or kon hij met 'n Spaanse boot naar de Balearen. Tijdens de inspectie van de politie, verborg Hector zich in een verloren hoekje en ontsnapte aldus aan de indiscrete vragen van de wetsdienaars.

Het weer was mooi en de overtocht prachtig, in 't begin althans, want nabij het eiland Majorca werden ze geramd door Algerijnse zeerovers. De Spaanse bemanning gaf zich dadelijk over en Hector en zijn medereizigers werden gevangen genomen. Daar Hector nog zo jong was, mocht hij iedere dag, met een ketting om zijn enkel, twintig minuten over het dek wandelen.

Niet lang nadien werd hij op de grote markt van Tunis als slaaf aan een metser verkocht. Vijf maanden lang moest Hector stenen sjouwen en nog andere zware karweitjes doen. De eerste weken waren geweldig hard, daarna werd hij er aan gewoon en de Muselmaanse arbeiders behandelden hem goed.

★

Op het einde van de Winter dacht Hector voortdurend aan de afspraak met zijn vader.

nog ooit weerzien?

Verhaal van
J. P. NORTON
Geïllustreed door
J. LAUDY

Hoe zou hij weer in Parijs geraken? Op zekere dag werd hij naar het strand gezonden om er zand te halen en hij zag een schuit liggen. Hij sprong er in en roeide uit alle kracht om in de kortst mogelijke tijd ver van de haven te geraken. Van zeilen kende Hector echter niets en hij werd bovendien door een storm verrast. Toen de nood het hoogst was, werd hij door een boot afkomstig van Malta opgepikt. Daar de ex-edelman niet wist of hij met vriend of vijand te doen had, verklaarde hij een Berber te zijn. De vissers leverden hem uit aan de Ridders van Malta. Doch ook hier wist hij te ontsnappen. Voor drie louis d'or nam een kanonnier hem mee aan boord van een Engels fregat en verborg hem tussen de munitie. De kommandant van het fregat was een echte bruut die zijn matrozen voor het minste vergrijp neerkogelde. Het is zeker dat er op deze boot vreselijke wraakplannen werden gesmeed. Nauwelijks lag het fregat voor de rede van Napels, of het vloog in de lucht!

Hector, die op dit ogenblik lag te slapen tussen twee kisten kruit, werd in zee geslingerd en kwam er ongedeerd uit. Geen haar op zijn hoofd was verzengd! Toen hij weer aan land stond, vroeg men hem bovendien of hij een vracht oranjeappelen naar Cette wou voeren: het geluk was hem dus bepaald gunstig die dag...

Met zijn laatste louis d'or op zak kwam hij te Cette aan en besloot te voet verder te trekken. De volgende dag kon hij uit een sloot een aapje opvissen, dat toebehoorde aan een kleine Savoyaard, die zingend en spelend door het land trok.

De Savoyaard en Hector waren spoedig vrienden en trokken nu samen van dorp tot dorp om de mensen te verlustigen met hun grappen, terwijl de kleine aap de kunst verstond de gierigste en de vriendelijkste mens van heel de streek uit de omstaanders te halen, tot groot jolijt van iedereen, natuurlijk! Gewoonlijk vermeden ze de steden, want daar was het vuur der revolutie nog niet gedoofd, terwijl de dorpen reeds opnieuw insluimerden. Op 20e Juni zei Hector tot zijn vriend:

— Hier scheiden onze wegen!

Hij maakte zijn zijden gordel los en gaf de overgebleven goudstukken aan zijn kleine zwerversgezel. Deze herkende door dit gebaar dadelijk « de heer » in Hector en maakte een diepe buiging voor hem. Ook de aap nam zijn mutsje af en Hector wuifde beiden nog een afscheidsgroet en stapte in de richting van de hoofdstad.

★

In Bercy, een voorstad, overnachtte hij in een schuur en 's morgens trok hij met een bende jongelui, die een tamboer volgden, de stadspoort door.

— Waar gaan jullie heen? vroeg Hector aan z'n gebuur.

— Wij willen soldaat worden! We komen reeds van Orleans en men heeft ons soldij, brood en roem beloofd!

— Als ik moet kiezen tussen stalknecht, hansworst op een dorpskermis of soldaat... ja, dan kies ik het laatste!

De jongelui werden naar de terassen van de Tuileries geleid. Dikbuikige en met goud overladen officieren troonden hier, die hun een register voorlegden. Hector zette er zijn handtekening in...

Hij had zijn ware naam geschreven...

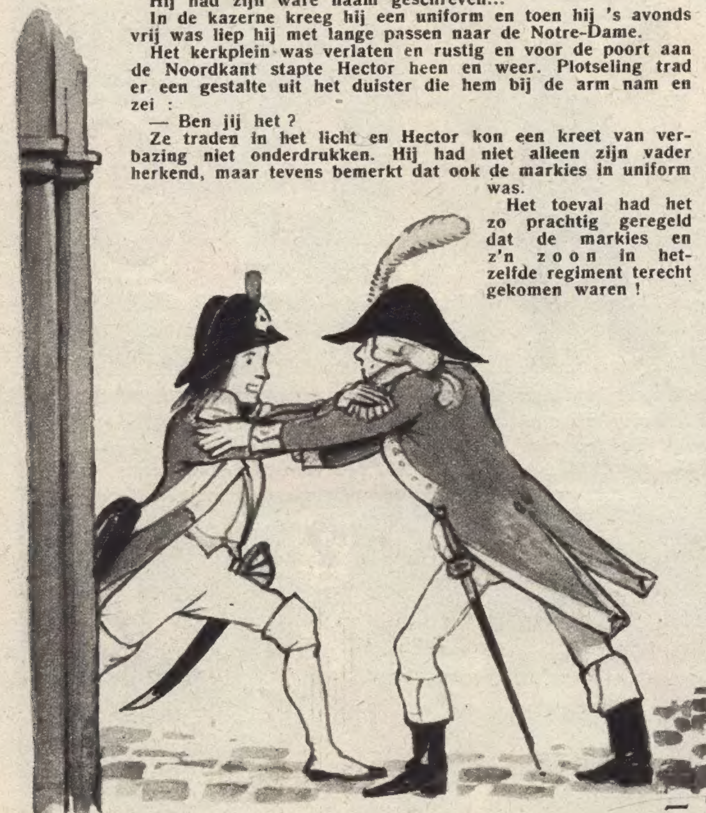
In de kazerne kreeg hij een uniform en toen hij 's avonds vrij was liep hij met lange passen naar de Notre-Dame.

Het kerkplein was verlaten en rustig en voor de poort aan de Noordkant stapte Hector heen en weer. Plotseling trad er een gestalte uit het duister die hem bij de arm nam en zei:

— Ben jij het?

Ze traden in het licht en Hector kon een kreet van verbazing niet onderdrukken. Hij had niet alleen zijn vader herkend, maar tevens bemerkt dat ook de markies in uniform was.

Het toeval had het zo prachtig geregeld dat de markies en z'n zoon in hetzelfde regiment terecht gekomen waren!

Hoe kent een vogel z'n eieren?

WANNEER een vogel een eigen nest heeft in een boom, tegen een muur of onder het dak, is de moeilijkheid niet zo groot, zou men denken. Maar stel je een kolonie van duizenden zeezwaluwen voor die hun eieren over een uitgestrekt gebied langs de zee in het zand leggen. Duizenden nesten naast elkaar met duizenden bont gekleurde eieren. Hoe daalt ieder paar uit de lucht, precies op het eigen nest neer en niet op dat van hun buurman? Uiterlijk verschil is er toch niet en de kleur en de golvingen van het zand zijn overal dezelfde.

Rolf Dirckcsen vond met veel geduld en toewijding en na verschillende proefnemingen het antwoord op deze vraag. Maandenlang verbleef hij op Norderoog, een van de kleine Friese eilanden hoog in de Noordzee, langsheen de Duitse kust, waar vóór honderd jaar noch huizen stonden, doch de mens de wijk moest nemen voor water en wind en thans nog alleen vogels wonen, die er door de staat beschermd worden. Wie kennis wil maken met de eenzaamheid van zo'n eiland en veel wenst te leren over het geheimzinnig gedoe van de zeevogels, neme het boekje « Die Insel der Vögel » ter hand. Rolf Dircksen pende onder deze titel zijn indrukken en waarneming boeiend neer. Het boekje werd zeer fijn uitgegeven door C. Bertelsmann Verlag, Gütersloh en verlucht met opnamen van de schrijver. H.

DE WONDERBARE LOTGEVALLEN VAN DRIE GRAANKORRELTJES

DE Uitgeverij Casterman van Doornik, die bij de jeugd vooral bekend is door haar albums van Hergé en Huens, zend ons een nieuw jeugdboek ter bespreking: **De wonderbare lotgevallen van de drie graankorreltjes**, door René Beauclair, in de Nederlandse vertaling van Gaby Monden en geïllustreerd door Ph. Cloës.

Het eerste wat ons opvalt bij het doorbladeren van het boek (dat net zoals alle Casterman-uitgaven zeer verzorgd is van druk en typographie) is, dat de tekeningen veel zwakker zijn dan die van menig ander Casterman-album. Dit wil niet zeggen, dat we ze helemaal niet goed vinden, maar men loopt nu eenmaal zo'n ontgoocheling wanneer men door fijner werk verwend is.

Het verhaal is mooi en vroom en zal zeker gewaardeerd worden door jongens en meisjes met een gevoelig gemoed.

DE BROEDERSCHAP VAN DE RODE HAREN

VAN Leonard Roggeveen, een in Holland zeer gunstig gekend jeugdschrijver, ligt er een nieuw boek op de leestafel: De Broederschap van de Rode Haren.

De uitgever G. B. van Goor Zonen 's uitgeversmij van 's-Gravenhage, kondigde ons het boek aan als een ontspanningsverhaal voor iedereen boven de 16, tot 80, 90 jaar toe!

We zijn de zestien reeds een eindje voorbij, en hebben het geesteskind van Leonard Roggeveen inderdaad met veel plezier gelezen en mogen het dan ook ter lectuur aanbevelen aan de categorie: 16 en ouder. Het is een detective-story van het grappige genre dat, jammer genoeg, zeldzamer is dan het griezelige.

De uitgave is zeer verzorgd: mooie kaft, band, letter en papier. Dit goede ontspanningsverhaal verdiende wel enkele mooie illustraties.

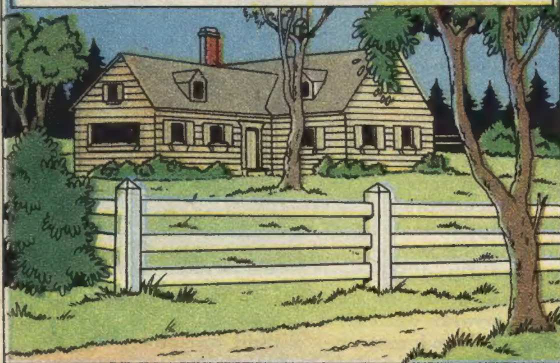
Het leent er zich prachtig toe, en een geïllustreerd boek leest nu eenmaal aangenamer dan een ander.

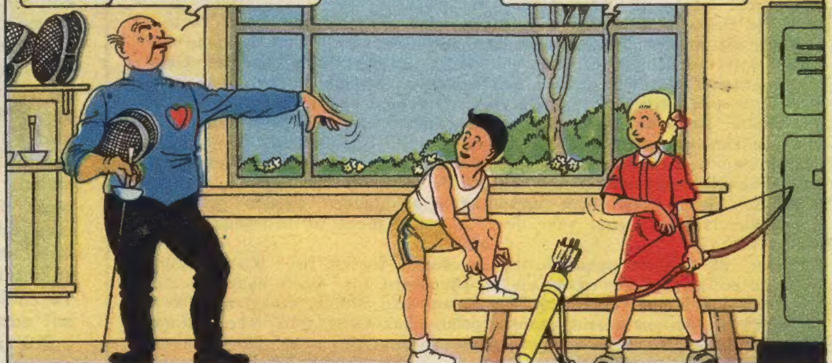
JOHAN.

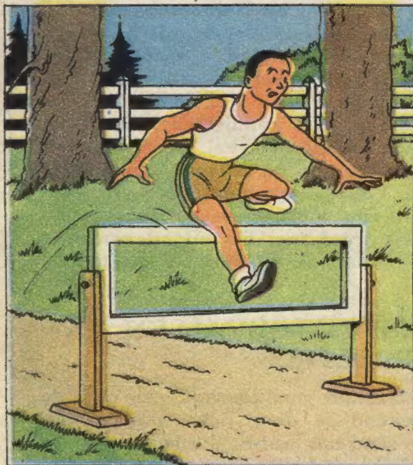
DE TARTAARSE HELM

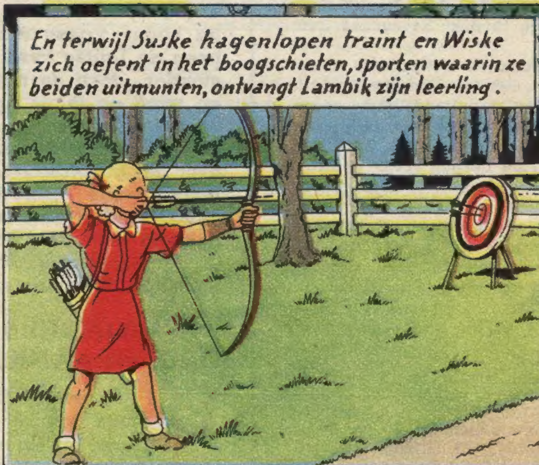
Na « Het Spaanse Spook » en « De Bronzen Sleutel » gaat hier een spiksplinternieuw en boeiend verhaal van Willy Vandersteen...

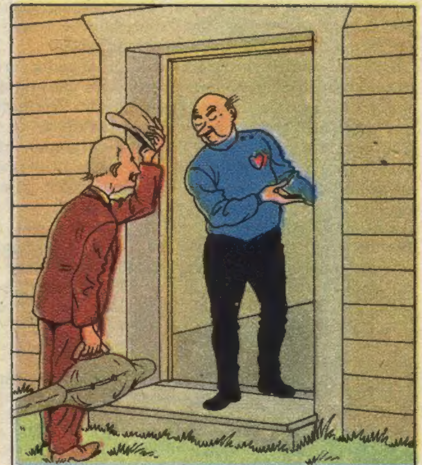
TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

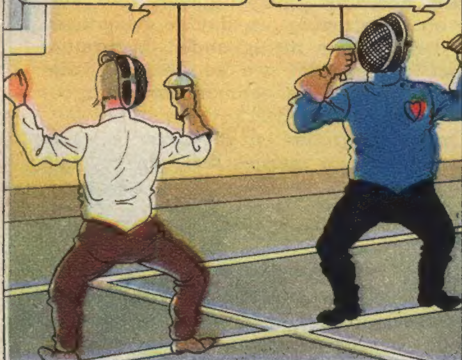

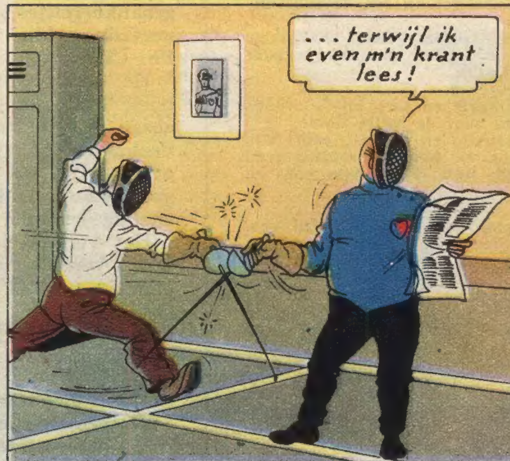

(Wordt voortgezet.)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN ALEX

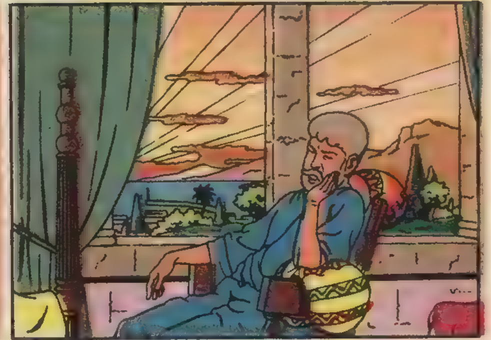
HET VERVLOEKTE EILAND

Teksten en tekeningen van J. Martin

Vissers van Carthago hebben een lichaam opgevist dat door onbekende bandieten 's nachts in zee werd geworpen...

Bij het krieken van de morgen valt de gouverneur, die heel de nacht gewaakt heeft, in slaap. Heel de stad ontwaakt...

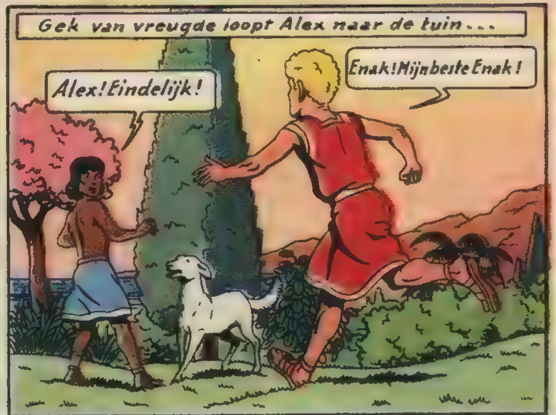

(Wordt voortgezet.)

EBT gij ooit gestaan op een duin aan de rand van het Zwin ? Tussen u en de zee lag een breed en open strand, maar bij hoog water spoelde de vloed, door een bres in de duinen, schuimend het land binnen.

Langs deze bres, veel breder en statiger dan thans, zeilden eens de ranke galeien, de kraken met hun hoge boegkastelen, de hoog gezeilde galjoenen naar Brugge, grootste haven van het Westen. Langs weerskanten van het Zwin waakten de platte torens van Noord-Vlaanderen, Lissewege, Damme en Oostkerke, de vuurtorens van die tijd, waarop bij nachte laaiende wachtvuren werden ontstoken. De zeeschepen voeren voorbij Damme tot in de kom van Brugge, daar werd hun koopwaar op lichters overgeladen, en gevoerd naar de Waterhalle op de markt. Mocht gij ooit te Brugge verwijlen, zwerf dan eens de Rozenhoedkaai langs. Dàär verdrongen zich de binnenschepen met de koopwaar van veertig volkeren. Het was in de gezegende dagen van de Vlaamse Hansa.

Een oud woord, Hansa. In de oudste kronieken van onze Noordzeegewesten wordt de hansa-geest geroemd. Hansa's zijn broederschappen van vrije mannen, doordrongen met een verheven geest van onderlinge bijstand. Het is de geest van de Westerse krijgsman in de grote ebbe en vloed van de volksverhuizingen, de geest die de Vikingers op hun drakenschepen tot een vast gesmede schaar verbond. Als de volkeren-storm bedaart, rijken worden gesticht en steden gebouwd, wordt de voortrekker koopman, maar zijn bond heet nog altijd hansa. Nog geldt het broederschappen gesloten in het belang van de leden, maar nu uitsluitend op de handel gericht; zij beschermen de kooplieden die zij verenigen, en eisen van de vreemdelingen een bepaald bedrag dat ook « hansa » wordt genoemd, eer zij op hun markt mogen kopen. Hansa en gilde, het zijn twee namen voor éénzelfde instelling uit ons schoon verleden.

De hansa's in Vlaanderen zijn zo oud als de koopman. Eerst louter plaatselijk en eigen aan elke stad, sluiten zij op de duur aaneen, en dan ontstaan in de XIIe eeuw de grote handelsgemeenschappen die verscheidene steden aan elkander binden. Twee eeuwen vóór de Duitse Hansa tot stand komt, hebben de Vlaamse steden de markt van Londen in hun hansa betrokken. Deze is de Vlaamse, ook Brugse Hansa genoemd, omdat Brugge ervan aan het hoofd stond; de Hansagraaf diende een Bruggeling te zijn, de Brugse schepenen inden de bijdragen. Het Hansarecht kon men alleen te Brugge, te Londen of in enkele Schotse steden verwerven. De tweede waardigheid naast die van graaf n.l. de schilddrager, of vaandrig, was het recht van de stad Ieper, die met de koopmansgilden van Diksmuide en Veurne aangesloten was. Andere leden waren o.m. Doornik, Rijsel en Bergen — deze laatste steden oud-Vlaams grondgebied.

Reeds in de IXe eeuw heeft Brugge zijn munt. Dit weten wij sedert te Assebroek een aarden kruik opgedolven werd met muntstukken waarin de beeldenaar van Karel de Kale en Brugge's stempel waren geslagen. De munten van graaf Arnold II in Rusland ontdekt, leren ons dat de eeuw daarop Brugge reeds een belangrijke haven was. Hier werden Franse wijnen naar Engeland verscheept, specerijen en goudlaken uit Lombardië — om van het inlands lijnwaad en laken niet te gewagen. « kyrie eleison » zingend, zeilden onze zeelieden de Theemsmonding binnen, en losten er hun rijke waar die dan verder naar het binnenland werd vervoerd. Brugge beschikte over een eigen vloot; de Vlaamse koggen zeilden naar Noord en Zuid. Robrecht de Fries, markgraaf van Vlaanderen bij de gratie Gods, schittert in de sage als de aanvoerder van een machtig zeevolk; Robert van Jerusalem kon een vloot uitrusten bij machte om de verenigde vloten van Denemarken en Engeland te weerstaan. En dit was werkelijkheid.

Te Brugge was de kom te smal geworden. In de richting van Damme werd een voorhaven ingericht, en in 1213 staat Guillaume le Breton in bewondering voor Brugge en zijn rijkdom. De rede was er zo wijd, schrijft hij, dat de vloot van Filips August, koning van Frankrijk, achttien honderd schepen groot, er een onderkomen vinden kon. Verbaasd ziet hij de rijkdommen uit alle werelddelen aangebracht : goud en zilver in staven, kostbare stoffen uit Phenicië, zijde uit China, pelterij uit Hongarije, wijnen van La Rochelle. Eerlang zweven over de kaden de zeldzame geuren van rozewater uit Damaskus, van druiven uit Corinthe, van saffraan en kaneel...

In de kronkelende straten, langs de drukke reien waarlangs de binnenlanders onophoudend aangleden, wemelden de klederdrachten van veertig volkeren : pelsmutsen van Moscovieten, tulbanden van Syriërs, de schelle hoofddoeken van Portugezen met gouden oorringen.

Beroemd werd Brugge om het te boek stellen van het toenmaals geldend zeerecht onder de naam « Rollen van Oleron van den vonnesse van der zee ». In alle havens van het Noorden bekend als « Zeerecht van den Dam », genoot dit wetboek, de hele Middeleeuwen door, een onomstreden gezag.

Toen onze Noordzeehaven ook in 1323 het stapelrecht verwierf, d.w.z. het uitsluitend recht om zekere koopwaar te verhandelen (wij zouden spreken van monopolium...) en zelfs goederen voor elders bestemd op eigen markt te verkopen, betekende dit een bron van ongehoorde rijkdom. Tot het einde van de XVe eeuw bleef Brugge de voornaamste geldmarkt van Noord-Europa. De Medici's en andere machtige banken hadden er hun bijhuizen.

Filips de Goede, hertog van Bourgondië, getuigde van Brugge, dat het was « een der meest bekende steden in zijn landen en heerlijkheden, de meest vermaarde in geheel de wereld. »

Aan deze schatten is het te danken dat Brugge, het Venetië van het Noorden genoemd, ook tot één schrijn van kunstgewrochten zou worden. Als het Zwin verzandde, gingen de schatkisten open, en in de verstilde wijken togen de schilders aan het werk.

Wandel eens door Brugge, langs de spiegelende reien, over de stoere bruggen. Voor ons is Brugge niet dood. Elke steen trilt van bezield leven.

ROB YSENBRANDT.

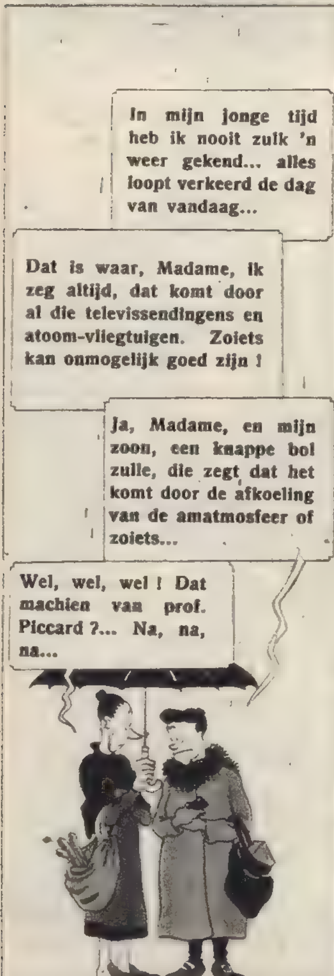
De avonturen van Kwik en Flupke

ATMOSFERISCHE STORINGEN

De KUIFJE'S BON

TIMBRE TINTIN — KUIFJE'S BON

HOE VERZAMELT MEN DE KUIFJE'S BONS ?

Deze vraag werd me reeds door vele vrienden gesteld en het antwoord heb ik, heel eenvoudig, uit de brieven gehaald die me dagelijks toestromen.

Een van m'n correspondenten heeft zijn tante en grootmoeder gevraagd geen enkele Kuifje's bon te laten verloren gaan en ze allemaal aan hem te geven. Een tweede heeft al de vriendinnen van zijn moeder vriendelijk aangesproken en gevraagd of zij voor hem de Kuifje's bons zouden willen bewaren.

Ik ken ook een vriend die zijn postzegels ruilt tegen Kuifje's bons en twee kozijntjes vertelden me dat ze samen het nodige aantal punten verzamelden, omdat ze niet graag te laat zouden komen voor een mooi geschenk.

Een sportieve jongen schrijft met overtuiging : « Wanneer ik margarine moet halen, wil il alleen deze met de Kuifje's bons. Soms moet ik dan in twee of drie winkels gaan, maar ik bekom uiteindelijk wat ik verlang. »

Initiatief, geduld en een beetje orde is dus het hele geheim om in de kortst mogelijke tijd veel punten bijeen te krijgen. Ja, lach niet, ook orde is gewenst, want vele verzamelaars bekennen me dat hun eerste bons zoek geraakten, terwijl ze alle pogingen aanwendden om de volgende te vinden...

OPGELET ! — Ook in dit nummer vind je een half punt. Herhaaldelijk werd me gevraagd de bon zó te plaatsen, dat men niet in het blad hoefde te knippen. Zou het ditmaal gelukt zijn die bon derwijze te schikken dat jullie geliefd blad niet geschonden is ?

DE LIJST DER GESCHENKEN

	Aantal punten.
1. Vijf reeksen van 40 vignetten « Reinaert de Vos », per reeks (1)	50
2. Afdrukplaatjes KUIFJE, boekje « A », vijftien figuren (2)	50
3. Afdrukplaatjes KUIFJE, boekje « B », twee en twintig figuren	60
4. Twee reeksen van vijf kleurprentkaarten, getekend door HERGE. Reeks I of II ...	70
5. Omslag speciaal schrijfpapier van KUIFJE	80
6. Mooie Kuifje's wimpel	100
7. Portefeuille KUIFJE	200
8. KUIFJE'S puzzle in hout, model « A » ...	350
9. Speciaal abonnement op « KUIFJE » (tien nummers	450
10. KUIFJE'S puzzle in hout, model « B »	500
11. Luxealbum van « Reinaert de Vos »	600

(1) De eerste reeks bevat de vignetten van 1 tot 40, de tweede reeks van 41 tot 80, enz. Duidelijk vermelden welke reeks je wenst.

(2) Verkrijgbaar zijn : *De Schat van Scharlaken Rackam, De Zwarte Rotsen, De Krab met de Gulden Scharen.* (Vermelden boekje « A » of « B » en de titel.)

IN VOORBEREIDING

Prachtige chromo's in de collectie « ZIEN EN WETEN » !

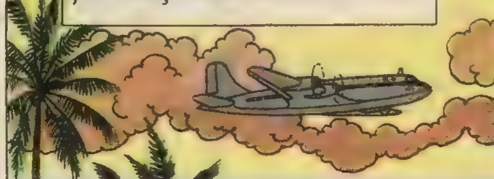
TIMBRE TINTIN ½ KUIFJE'S BON

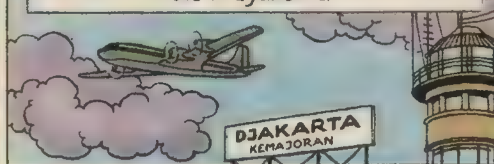
Signor Barelli
OP NUSA-PENIDA

Moreau en Barelli ontdekken in het vliegtuig twee verdachte kerels. Ze vermoeden dat zij de gezochte bandieten zijn en volgen hen...

Tekst en tekeningen van Bob DE MOOR

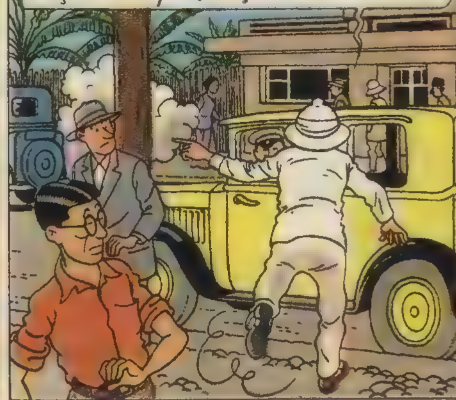

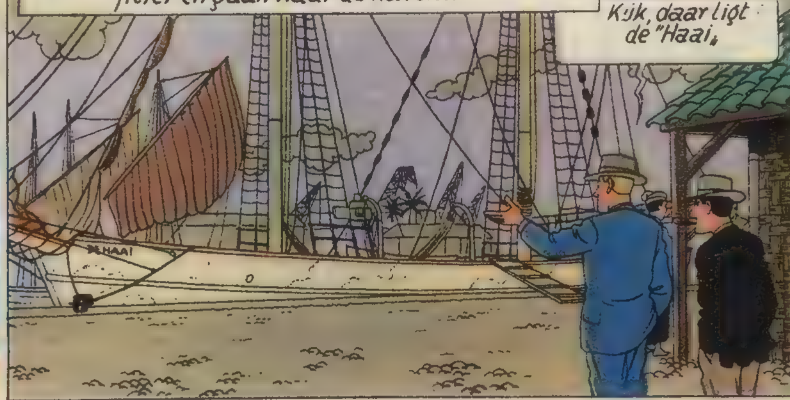

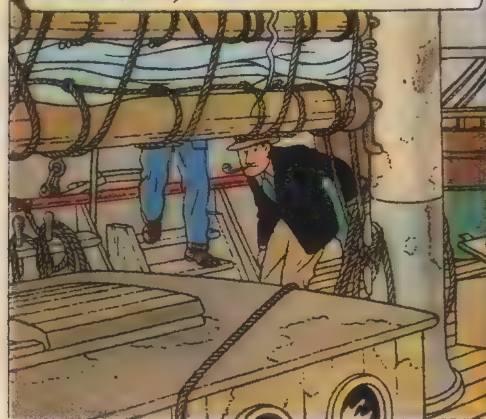

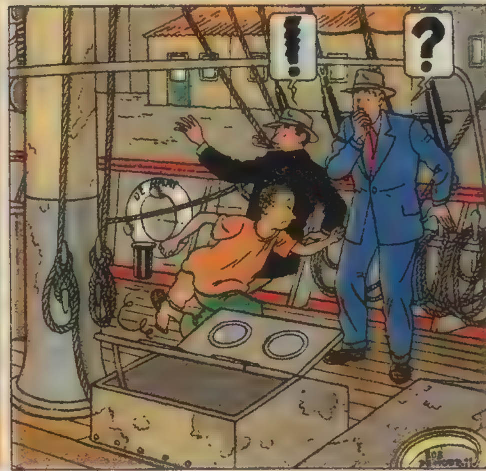

(Wordt voortgezet.)

DE RODE RAPIER

John Best en Sexton Blake nemen met de beroemde Rode Rapier *deel aan de grote raid der Dolomieten. Ze weten niet dat gangsters de filmen in de motor verborgen hebben en deze, tijdens de koers, willen bemachtigen...*

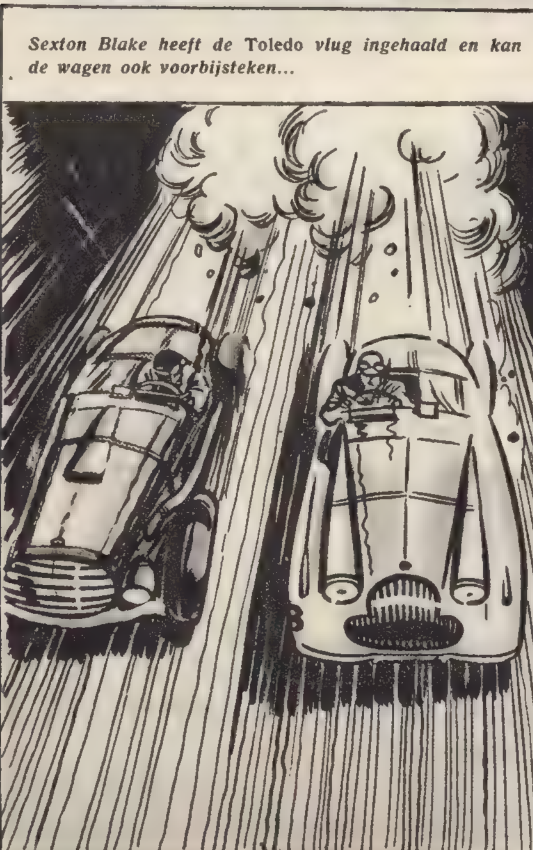

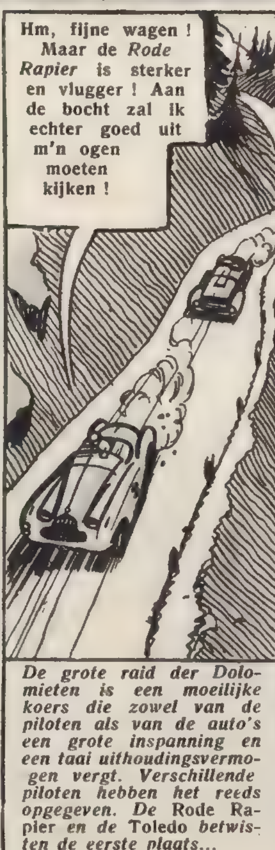

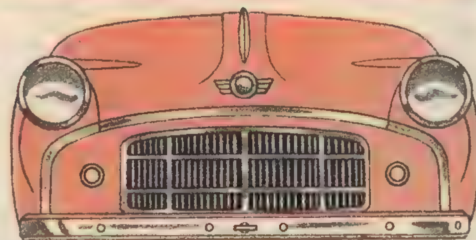

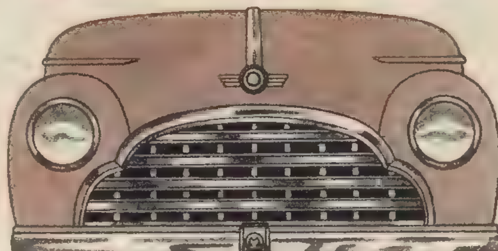
(Wordt voortgezet.)

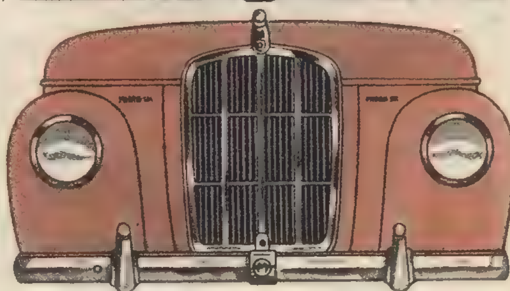
Zijn er confortabele kleine wagens?

Van al de kleine wagens die thans over de wegen van Europa bollen is er geen enkele die de juiste weergave is van een grote wagen. Zoek maar eens goed. We hebben vooreerst de Franse wagentjes : 4 PK. Renault (750 cm3), Dyna-Panhard (750 cm3), 2 PK. Citroën (375 cm3); de Duitse D. K. W. van 2 en 3 cylinders (900 en 684 cm3), Goliath (700 cm3), Gutbrot (593 cm3), en de Tshechoslovaakse Minor (615 cm3).

De drie MORRIS (van boven naar beneden) : de MINOR, de OXFORD en de SIX.

GEEN enkel van deze auto's volgt het systeem aangenomen door alle grote wagens. In al de opgesomde auto's werd motor en drijfkracht ofwel vooraan ofwel achteraan geplaatst. In weerwil van alle kwaliteiten blijven deze auto's toch nogal lawaaierig en beschikt men over heel weinig bergruimte. Geen enkele bezit het comfort, de soepelheid en de suspensie van een Amerikaanse auto.

En toch is er een wagentje dat ook deze begerenswaardige eigenschappen bezit. Het is de LANCIA-ARDEA. Een kleine auto (903 cm3) voorzien van vier soliede deuren, een krachtige motor, die men in de auto zelf niet hoort, comfortabel en baanvast is. Lancia-Ardea heeft zes versnellingen (5 vooruit en 1 achteruit) en is mooi van lijn, maar... ook de prijs is mooi en daardoor ligt de wagen niet binnen het bereik van ieders beurs. Daarom niet getreurd, want er is nog een kleine auto die de trouwe weergave van haar grote zus is en wel de MORRIS-MINOR.

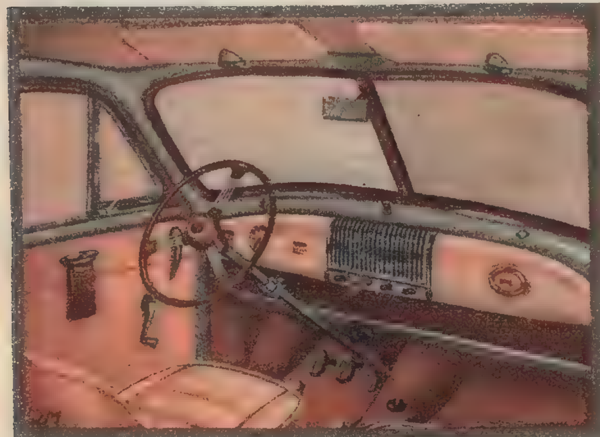
De kleine MORRIS beschikt over alle eigenschappen die een goede auto moet hebben : een krachtige en stille motor, baanvastheid, uitstekende suspensie, comfort en fijne, degelijke afwerking. Jammer dat de carrosserie zo licht is. En waarom voor de drommel heeft die constructeur niet meer waarde gehecht aan de perfectie van details die van groot belang zijn. Waarom is er bijvoorbeeld geen verwarming in de gewone serie - Morris ? Waarom vindt men geen asbakje in de Morris en is er geen verlichting, zodat de chauffeur 's nachts alles op de tast moet doen ? Zulke besparingen zijn erg jammer !

De MINOR heeft twee zusters : de OXFORD en de SIX, hierin is licht en vindt men ook een asbakje !

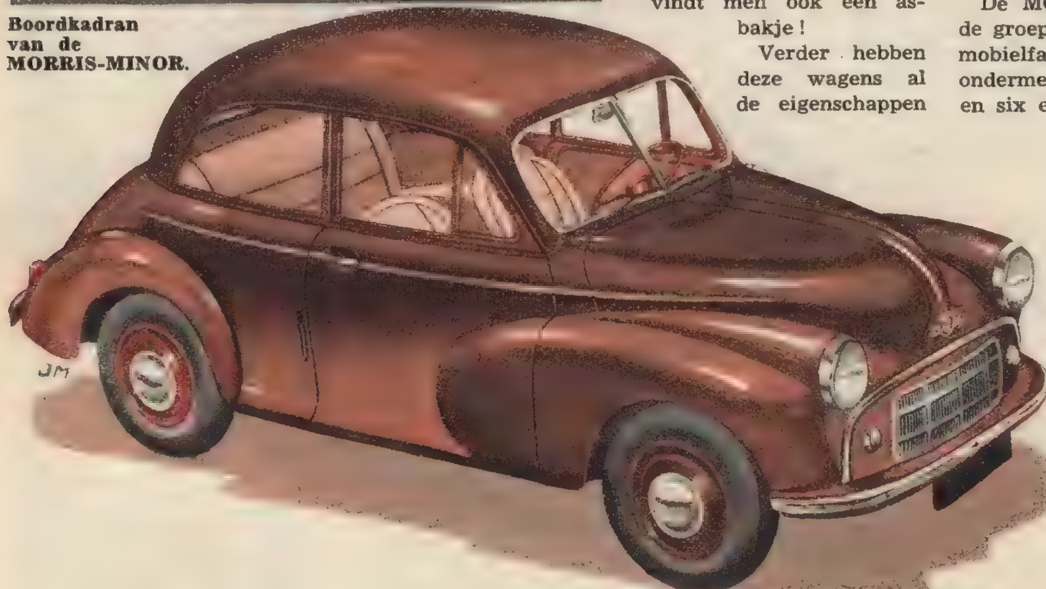
Verder hebben deze wagens al de eigenschappen van de MINOR en men mag hen gerust tussen de beste auto's van 1500 en 2000 cm3 rangschikken. Voor de baanvastheid dient echter voorbehoud gemaakt. Het chassis van de OXFORD en de SIX zijn, net als die van de MINOR, uit één stuk gegoten met gedraaide staven vooraan en hydraulische schokbrekers en toch liggen ze niet zo vast op de baan als de Minor. Dit komt waarschijnlijk omdat de MINOR, door zijn geringe breedte, meer profijt haalt uit de verdeling van het gewicht over heel de wagen.

De MORRIS worden vervaardigd door de groep NUFFIELD, de machtigste automobielfabriek van Groot-Brittannië, die ondermeer de WOLSELEY (Four fifty en six eighty), de M. G. (Midget en Saloon), en de RILEY (anderhalve liter en twee en halve liter) construeerde.

J. MARTIN.

Boordkadran van de MORRIS-MINOR.

← MORRIS - MINOR (Groot Brittannië) 4 plaatsen, 4 versnellingen, 920 cm3. - 29 PK. op de remmen, normaal 6 PK., 50 kg. Max. snelheid : 100 tot 105 km. per uur.

Binnen twee weken, een nieuw autoartikel van Jacques Martin : **DE BABY-AUTO'S.**

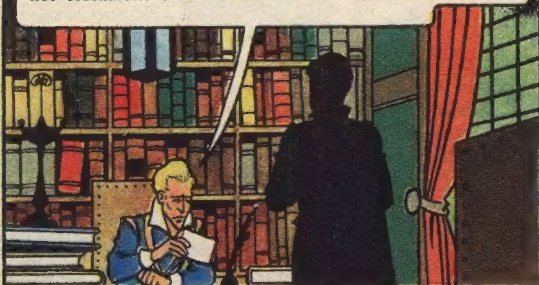
MONSIEUR VINCENT

Vincent werd erfgenaam van een rijke dame uit Marseille. Hij is in de wolken, want hij hoopt met dit geld veel armen en zieken te helpen. Hij rijdt naar Marseille om het geld af te halen...

TEKST EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

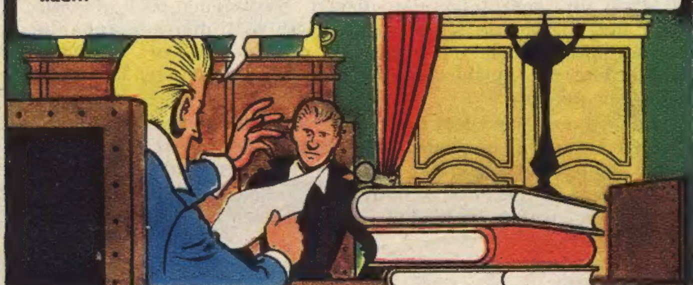
Vincent hoefde zich echter niet langer boos te maken op die klerken, want hij werd binnengelaten in het heiligdom van meester Salignac.

En de notaris las het dokument...

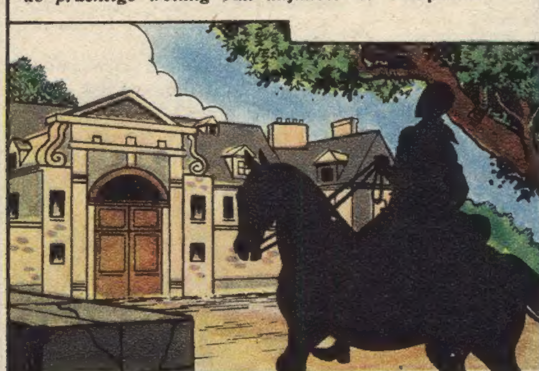

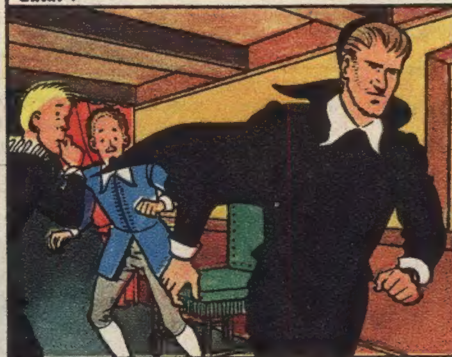

Vincent knelt het briefje in de hand, trekt aan de teugels en een paar minuten later staat hij reeds voor de prachtige woning van mijnheer de Compans...

De bedienden krijgen de tijd niet iets te vragen, want Vincent vliegt als een zwarte stormwind door de vertrekken en men kan het hem aanzien dat hij geen tegenstand duldt !

Vooraleer iemand iets ondernomen heeft, om de heer des huizes te helpen, verschijnt Vincent alweer...

(Wordt voortgezet.)

Jan Bart achterna!

OP een zonnige Zondagmorgen stapte ik naar de haven van Brussel. (Bij het grote woord «haven» hoor ik een deel van mijn lezers grinniken.) Voorbij de installaties van de Yacht-club ligt er een grote grijze boot gemeerd, die doet denken aan een oorlogsschip. Hoe is die daar terecht gekomen? Nee, niet toevallig. Het is het liggend schoolschip van het Kadettenkorps van België (afdeling Brussel). Na een korte aarzeling volgde ik de jongens in marine-uniform en stapte met hen over de loopbrug. Een officier heette me hartelijk welkom.

— Ik verwachtte je, zei hij.

Een ogenblik later stonden er een vijftigtal jongens tussen veertien en achttien jaar op de brug.

— Dat zijn onze leerlingen, zei de officier. Zij komen naar hier om te leren varen en met de discipline, die er aan boord van ieder schip heerst, vertrouwd te geraken. Het grootste deel van onze leerlingen wil zeeman worden en eens hun studies beeindigd, gaan ze dan ook naar de Zeevaartscholen van Oostende en Antwerpen. De voorbereiding, die ze bij ons krijgen, is de beste die ze dromen kunnen. Diegenen die geen maritieme loopbaan op het oog hebben, volgen onze kursussen uit liefde voor het water en schepen, omdat ze hier zoveel interessante dingen leren en eens een jacht zullen kunnen besturen zonder stukken maken!

— Kunnen de jongens studeren en tegelijkertijd uw kursussen volgen?

— Zeker, want we geven slechts tweemaal per week les en wel 's Woensdagsavonds en 's Zondags en soms ook van 's Zaterdags tot 's Zondagsavonds. In dit geval blijven de jongens aan boord slapen. 's Woensdags wordt de avond gewijd aan de theorie en de week-ends zijn voorbehouden aan de practijk. Het eindexamen wordt afgenomen na de grote vakantie, zodat ze de studies op school absoluut niet hinderen... Maar waarom zou je niet hier blijven en de dag

Kadetten oefenen...

met ons doorbrengen? Zodoende zou je precies weten wat die jongelui hier doen.

Onnodig te zeggen, dat ik dit voorstel met twee handen aangegrepen heb.

★

Tien uur. De bootsman, een forsige hogeschool student, komt uit de longroom. Hij fluit en de kadetten scharen zich in twee groepen op het dek. De eerste groep aan stuur- en de tweede groep aan bakboord, zoals de traditie het voorschrijft.

— Aandacht! Hijs het vaandel!

— Hijs!

En het vaandel wordt gehesen en wappert in top van de grote mast.

— Geef... Acht! Ter plaatse, rust!

Kort en bondig geeft de commandant zijn bevelen aan de luitenanten. De luitenanten van stuurboord trekken de wacht op en maken de sloepen klaar voor het zeilen en roeien. De jongens van bakboord worden belast met de schoonmaak en de kombuis. Zij zullen zorgen dat er 's middags wat op 't tafel komt.

— Breekt het gelid! Mars!

De kadetten lopen vlug naar de hun aangewezen plaats, en ik doe op m'n eentje een ontdekkingsreis op de boot

★

Het liggend schoolschip van Brussel deed dienst als loodsboot te Oostende, werd dan als patrouilleboot aan de marine overgedragen en in 1939 met een kanon van 4.7 cm. uitgerust. Het kanon is nu natuurlijk verdwenen. Het schip nam deel aan de ontruiming van Duinkerke, werd vermeld op de dagorder van het leger en zocht daarna zijn toevlucht in de haven van Bilbao (Spanje), waar het aan de ketting werd gelegd.

Na het einde van de vijandelijkheden vaarde het naar België terug en werd door de Zeevaartschool van Oostende als oefenschip gebruikt. In 1950 namen de kadetten van Brussel het plechtig in ontvangst.

Ik heb het schip van de voor- naar de achtersteven doorlopen, ik ben in het ruim geweest, in de matrozenhutten en de kommandantskajuit. Overal heerste dezelfde orde en zindelijkheid. Toen ik voorbij de kombuis kwam, prikkelde er een aangename geur m'n neus en ik kon niet nalaten mijn hoofd even binnen te steken. De jonge kok zag rood als een pioen en sloeg geen oog van z'n groot fornuis af. Weldra zou de scheepsbel luiden voor het middagmaal. Het vooruitzicht alleen deed me reeds watertanden...

★

In de namiddag stapte ik met enkele kadetten en hun officier aan boord van de «M/S Robert Desguin», een mooi jacht van 25 meter lengte en 4,50 meter breedte. Tijdens de oorlog werd het bij de Kriegsmarine ingelijfd. Alle kadetten zijn fier op dit jacht te mogen dienen. Ze oefenen zich duchtig met het oog op de lange vaarten die ze tijdens de vakantie zullen ondernemen. Het vorig jaar deed de «Robert Desguin» Rotterdam en Amsterdam aan en dit jaar... neen... dat is nog een geheim!

De jongens die deel uitmaken van de bemanning, leren roeien en zeilen, een moeilijke maar schone sport, aan boord van kleine vaartuigen die «Snipes» werden gedoopt.

Het is een heerlijk schouwspel al deze zeilen over het rimpeloos water van het zonovergoten kanaal te zien glijden.

De tijd gaat veel te snel naar mijn zin. Het slaat zes uur en de zeilen worden neergelaten en opgeborgen. De kadetten maken vlug hun toilet, trekken hun uitgangsuniform aan (broek en blouse van marine-blauw laken, beret, matrozenkraag en zwarte schoenen), een groet aan de vlag, die neergelaten wordt, en dan gaat ieder zijn weg tot de volgende Zondag...

★

Al onze lezers die veertien jaar geworden zijn en zich voor de zeevaart interesseren, kunnen alle inlichtingen over het «Kadettenkorps van Brussel» bekomen iedere Zondag op het schip zelf en ook 's Woensdagsavonds, tussen 20 en 22 uur, in het kantoor van de BELGISCHE ZEEVAARTBOND, IJzerenkruisstraat, 83, Brussel.

Het jacht «Robert Desguin».

Victoria presenteert
CHOKO Het Nikkertje

Op dit ogenblik sluipt er achter hun rug...

De uitgehongerde luipaard springt toe...

...maar de grenadier van Victoria en het nikkertje bengelen reeds aan de sterke tak van een boom...

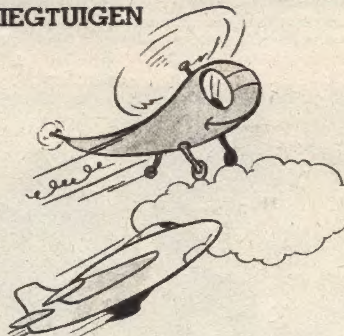
(Wordt voortgezet.)

HOEVEEL AMERIKANEN ZIJN ER ?

Volgens de laatste cijfers van het bureau voor statistiek telden de Verenigde Staten op 1e Juli jl. 148.720.000 inwoners, wat een bevolkingsaangroei van 12.9 t.h. betekent sedert de vorige telling in 1940.

UIT DE VIER WINDSTREKEN

SNELHEIDSRECORD VOOR HEFSCHROEFVLIEGTUIGEN

MISS JACQUELINE COCHRAN heeft een nieuw snelheidsrecord voor hefschroefvliegtuigen gevestigd met 755 kilometers per uur over een afstand van vijf en twintig kilometers, aan boord van een Mustang 151. Dit niet gehomologeerd record is chronometrisch vastgesteld en vastgelegd op film, zoals door de officiëlen bij een recordvlucht wordt gedaan.

HET GROOTSTE DEEL VAN ONS PERSOONTJE BESTAAT UIT : WATER !

EN ja, een beetje bloed toch ook, nl. 5 liter, daarbij heeft een mens eigenlijk twee harten, een rechter- en een linker of een aderlijk en een slagaderlijk.

Een haarpijl kan vier jaar oud worden en per dag kunnen we er veertig verliezen, maar het valt pas helemaal uit als we reeds zeventig dagen dood zijn (een beetje luguber, niet ?).

We hebben 5.000.000 rode bloedlichaampjes per kubieke millimeter bloed en na dertig dagen worden al die bloedlichaampjes vernieuwd en iedere minuut gaan er, in een kubieke centimeter bloed, 200.000 rode bloedlichaampjes te niet.

Niet minder dan tien meter darmen hebben we en 66 t.h. van ons totaal gewicht bestaat uit zuiver water !

DE KIPPEN GINGEN DE LUCHT IN !

EEN boer uit Lüneburg, in Duitsland, kwam bij de politie zijn nood klagen.

— Mijn kippen, zei hij, zijn ontploft terwijl ze over het erf liepen. En het is niet de eerste keer en ook andere boeren hebben met hun kippen dezelfde grap voor gehad. Kunnen jullie daar geen eind aan maken ?

En de politie stelde een onderzoek in en kwam tot volgende bevindingen : De kippen pikten stukjes karbied op door de geallieerde troepen tijdens hun manœuvres achtergelaten. Wanneer de kippen nu even later water dronken, ontstond er door de vermenging van water en karbied een gas dat de hennen letterlijk aan stukken deed vliegen.

SLIM JANNIE KON NIET LEZEN...

JULLIE hebben al veel gehoord over wonderkinderen. Sommigen verschijnen plotseling als een dwaalster aan de hemel en verdwijnen dan. Vaak hoort men over volwassen wonderkinderen niets meer, al zijn er ook uitzonderingen. Goethe b.v. was ook als kind een knappe bol. Toen hij pas negen jaar was, verstond hij niet alleen zijn moedertaal, maar ook Frans, Latijns, Grieks en Italiaans.

Maar verlies de moed niet wanneer je helemaal geen wonderkind bent. Maarschalk Smuts b.v. (Slim Jannie geheten door de Zuid-Afrikaanders), kon niet lezen toen hij twaalf jaar oud was en toch is hij een groot en geleerd man geworden. Het werd hem echter niet voor de voeten geworpen, hij heeft er zijn leven lang hard voor gewerkt.

GEEN BINNENBANDEN MEER NODIG

EEN Brussels industrieel heeft een uitvinding gedaan waardoor het mogelijk wordt buitenbanden van auto's op te blazen en dus de binnenbanden af te schaffen. De buitenbanden worden luchtdicht gemaakt bij middel van twee rubberen vergaarstukken, die tussen de boorden van de wielen en de banden worden geplaatst. De luchtbanden zijn bovendien aan de binnenkant besmeerd met een product, dat bij geval van doorboring, het gat weer dicht maakt. De luchtklep wordt op de velg gelast. De uitvinding werd reeds toegepast bij de banden van zware vrachtauto's en heeft uitstekende resultaten opgeleverd.

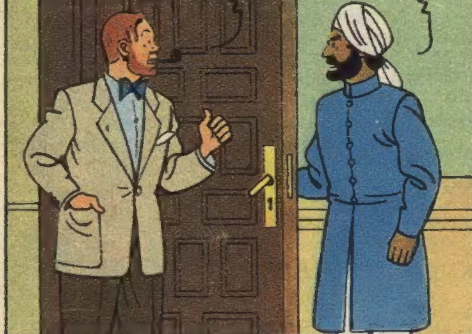
SHAW FOTOGRAFEREN WAS NIET GEMAKKELIJK

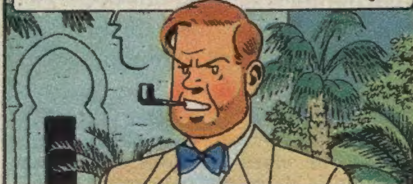

DE overleden schrijver G.B. Shaw wist de journalisten, interviewers van alle slag en aard steeds af te schepen en een foto wilde hij voor geen geld ter wereld laten maken. Een Engels student is er dan eindelijk toch in gelukt enkele kiekjes te maken van deze grote figuur. Maar niet zonder moeite. Op zijn schriftelijke vraag antwoordde Shaw : « Van mij blijft alleen een skelet over dat nu 94 jaar oud is. U doet dus beter me met rust te laten. Trouwens voor bezoekers ben ik alleen maar bereikbaar als de dagen lang zijn. Vóór 4 uur 's middags ben ik nooit vrij en tegen die tijd zijn de lanen hier donker. Het is moeilijk de weg te vinden en die eeuwige mist blijft doodgevaarlijk. » De student antwoordde : « Stop dat skelet in uw la en geef ons een springlevend bewijs van uw eigen theorie over levenskracht ! »

En wonder boven wonder, Shaw gaf zich gewonnen. De student mocht foto's maken op voorwaarde, dat hij kwam laten zien wat er van terecht gekomen was en Shaw zelf er de onderschriften mocht voor maken. Dank zij de Engelse student bezitten we nu een paar goede foto's meer van een der geestigste schrijvers ter wereld.

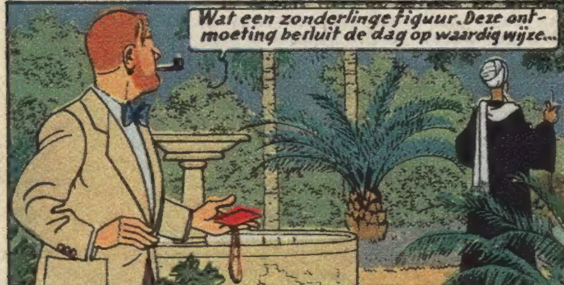

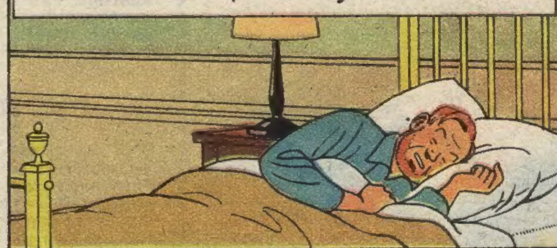

(1) Een opzichter v. bouwwerken.

(Wordt voortgezet.)